

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างแผนการสอนการใช้กิจกรรมนิทานเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนเรียนและหลังเรียน ผู้วิจัยได้ศึกษาผลการใช้แผนการสอนกิจกรรมนิทานเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์และทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่าง ๆ ดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์การสร้างแผนการสอนการใช้กิจกรรมนิทาน เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้กิจกรรมนิทานของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนเรียนและหลังเรียน

ตอนที่ 1 วิเคราะห์การสร้างแผนการสอนการใช้กิจกรรมนิทาน เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

1.1 การสร้างแผนการสอนการใช้กิจกรรมนิทาน เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นตามแนวคิดของ บันลือ พลิกะวัน ซึ่งมีทั้งหมด 7 ขั้นตอน คือ การฝึกเพื่อหาคำตอบ หรือถอดโครงเรื่อง การหลอมรวมคำตอบที่ถูกต้องตามลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง การฝึกตั้งคำถามจากเรื่องย่อ การวิเคราะห์ข้อสรุปแห่งปัญหาของเรื่อง การอภิปราย การส่งเสริมการตั้งนิทานโดยกำหนด ปมปัญหาหรือพฤติกรรมการแก้ปัญหาของตัวละคร และการส่งเสริมการแต่งความ แต่งนิทานเองตามความสนใจ จำนวน 25 แผน ใช้เวลาในการสอน 75 คาบ รวมทั้งหมด 25 ชั่วโมง (คาบละ 20 นาที) แต่ละแผนการสอนใช้ขั้นตอนการสอนนิทาน และเวลาดังนี้

แผนการสอนครั้งที่ 1 การฝึกอ่านและเล่านิทาน ใช้นิทานเรื่อง พระยาภิง พระยาพาน ใช้เวลา 3 คาบ (1 ชั่วโมง)

แผนการสอนครั้งที่ 2 การฝึกอ่านและแบ่งเนื้อเรื่องของนิทาน ใช้นิทานเรื่อง มะกะโท ใช้เวลา 3 คาบ (1 ชั่วโมง)

แผนการสอนครั้งที่ 3 การฝึกตั้งคำถามจากนิทาน ใช้นิทานเรื่อง มะกะโท ใช้เวลา 3 คาบ (1 ชั่วโมง)

แผนการสอนครั้งที่ 4 การฝึกตอบคำถามจากนิทาน ใช้นิทานเรื่อง มะกะโท ใช้เวลา 3 คาบ (1 ชั่วโมง)

แผนการสอนครั้งที่ 5 การฝึกหลอมรวมคำตอบ ใช้นิทานเรื่อง มะกะโท ใช้เวลา 3 คาบ (1 ชั่วโมง)

แผนการสอนครั้งที่ 6 การตั้งคำถามจากเรื่องย่อ ใช้นิทานเรื่อง มะกะโท ใช้เวลา 3 คาบ (1 ชั่วโมง)

แผนการสอนครั้งที่ 7 การฝึกหาข้อคิดจากนิทาน ใช้นิทานเรื่อง ทำไมงูเหลือมจึงไม่มีพิษ เรื่อง ทำไมหมากับแมวจึงไม่ถูกกัน เรื่อง ทำไมจึงเกิดฟ้าแลบ ฟ้าร้องและฟ้าผ่า ใช้เวลา 3 คาบ (1 ชั่วโมง)

แผนการสอนครั้งที่ 8 การฝึกวิเคราะห์ปัญหาและพฤติกรรมและการแก้ปัญหา ใช้นิทานเรื่อง ทำไมงูเหลือมจึงไม่มีพิษ เรื่อง ทำไมหมากับแมวจึงไม่ถูกกัน เรื่อง จึงเกิดฟ้าแลบ ฟ้าร้องและฟ้าผ่า ใช้เวลา 3 คาบ (1 ชั่วโมง)

แผนการสอนครั้งที่ 9 การฝึกเล่าประสบการณ์ ความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการ ใช้นิทาน ใช้เวลา 3 คาบ (1 ชั่วโมง)

แผนการสอนครั้งที่ 10 การฝึกเขียนประสบการณ์ความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการ ใช้นิทาน 3 คาบ (1 ชั่วโมง)

แผนการสอนครั้งที่ 11-13 ฝึกขั้นตอนที่ 1 - 5 ใช้นิทานเรื่อง กระรอกเจาะมะพร้าว

แผนการสอนครั้งที่ 14 ฝึกในขั้นตอนที่ 6 ใช้นิทานเรื่อง ทำไมกระต่ายจึงหางสั้นและจระเข้จึงไม่มีลิ้น และแผนการสอนครั้งที่ 15 ฝึกในขั้นตอนที่ 7 ใช้นิทาน ใช้เวลา 25 คาบ (5 ชั่วโมง)

แผนการสอนครั้งที่ 16-18 ฝึกในขั้นตอนที่ 1 - 5 ใช้นิทานเรื่อง ทำไมเต่าจึงมีกระดอง แผนการสอนครั้งที่ 19 ฝึกขั้นตอนที่ 6 ใช้นิทานเรื่อง ปลาตุกรบยักษ์ และแผนการสอนครั้งที่ 20 ฝึกในขั้นตอนที่ 7 ใช้นิทาน ใช้เวลา 25 คาบ (5 ชั่วโมง)

แผนการสอนครั้งที่ 21-23 ฝึกในขั้นตอนที่ 1 - 5 ใช้นิทานเรื่อง แมลงอัปลักษณ์ แผนการสอนครั้งที่ 24 ฝึกขั้นตอนที่ 6 ใช้นิทานเรื่อง ชายศิระะล้าน แผนการสอนครั้งที่ 20 ใช้นิทาน ใช้เวลา 25 คาบ (5 ชั่วโมง)

จากการตรวจสอบแผนการสอนการใช้กิจกรรมนิทานเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญซึ่งได้ตรวจดูรายละเอียด รูปแบบ เนื้อหา ความเหมาะสม การใช้ภาษา ของแผนการสอนที่สร้างขึ้น ได้ให้ข้อเสนอแนะเพื่อแก้ไขปรับปรุงดังนี้

1). การใช้ภาษา ได้มีการแก้ไขการใช้คำหรือข้อความเพื่อให้เกิดความชัดเจนในเรื่องของความหมายมากขึ้น เช่น ในแผนการสอนครั้งที่ 1 จากประโยค “นักเรียนสามารถอ่านนิทาน ที่ครูนำมาให้อ่านได้” แก้ไขเป็น “นักเรียนสามารถอ่านนิทานที่กำหนดให้ได้” ในแผนการสอนครั้งที่ 3 จากประโยค “เมื่อตั้งคำถามร่วมกันระหว่างครูและนักเรียนแล้ว ครูให้นักเรียนนำคำถามมาส่งครูเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง” แก้ไขเป็น “เมื่อตั้งคำถามร่วมกันแล้ว ครูให้นักเรียนนำคำถามมาส่งครูเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง”

2). การปรับกิจกรรม ได้ปรับกิจกรรมเพื่อให้เกิดความเหมาะสมในขั้นตอนของแผนการสอน เช่น ในแผนการสอนครั้งที่ 2 จากกิจกรรมการเรียนรู้การสอนในขั้นนำเข้าสู่บทเรียน “ครูแจกใบงานนิทานเรื่อง มะกะโท ให้นักเรียนอ่านแล้วสนทนาซักถามว่าเนื้อเรื่องเป็นอย่างไร และข้อคิดที่ได้รับจากนิทาน” ให้นำไปไว้ในกิจกรรมการเรียนรู้การสอนในขั้นสอนข้อที่ 1 และในกิจกรรมการเรียนรู้การสอนในขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ปรับกิจกรรมใหม่ดังนี้ “ครูและนักเรียนเล่านิทาน เรื่อง พระยาภมร พระยาพาน และท้าวแสนปม อย่างย่อร่วมกันอีกครั้งหนึ่ง ก่อนที่จะให้นักเรียนอ่านนิทานเรื่องใหม่

1.2 ผลการทดลองใช้แผนการสอนการใช้กิจกรรมนิทานเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ผู้วิจัยได้นำแผนการสอนไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 22 คน โรงเรียนบ้านห้วยไคร้ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่ มีข้อแก้ไขปรับปรุงดังนี้

1.2.1 การใช้ภาษาในแผนการสอนในบางประโยคหรือบางข้อความ นักเรียนจะเข้าใจคลาดเคลื่อนหรือสับสนทำให้เกิดปัญหาในการเรียนการสอน ไม่สามารถดำเนินกิจกรรมนั้นได้ จึงต้องการปรับเปลี่ยนข้อความ เพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจที่ตรงกันและสามารถดำเนินกิจกรรมต่อไปได้ เช่น ในแผนการสอนครั้งที่ 6 ข้อความที่ว่า “สรุปเรื่อง” นักเรียนจะเข้าใจซ้ำซ้อนกับข้อความที่ว่า “คลี่คลายหรือแก้ปัญหาอย่างไร” ดังนั้นจึงแก้ไขโดยใช้ข้อความใหม่ว่า “ข้อคิดที่ได้จากนิทาน”

1.2.2 นักเรียนและครูผู้สอน เมื่อนักเรียนเกิดปัญหาขณะที่ครูผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนให้ ครูผู้สอนมีบทบาทสำคัญที่สุดที่ต้องให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำให้กำลังใจ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้จะพบปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักเรียนจากหลายกิจกรรมด้วยกันและครูผู้สอนก็ทำการแก้ปัญหาด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อให้การเรียนการสอนดำเนินต่อไปได้ จะเห็นได้จากตัวอย่างดังต่อไปนี้

ในแผนการสอนครั้งที่ 1,2,3,4 และ 6 นักเรียนจะปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ที่กำหนดไว้ไม่ได้ เช่น การอ่านและการเล่านิทาน การแบ่งเนื้อเรื่องนิทาน การตั้งคำถาม การตอบคำถาม อาจเป็นเพราะนักเรียนยังไม่คุ้นเคยกับกิจกรรมที่จัดให้ ครูต้องคอยช่วยเหลือและแก้ปัญหา เช่น ในการเล่า

นิทานครูและนักเรียนจะช่วยเล่าเสริม การแบ่งเนื้อเรื่องนิทาน การตั้งคำถาม การตอบคำถาม ครูต้องทำเป็นตัวอย่างแก่นักเรียนก่อน นักเรียนจึงจะทำได้ อีกประการหนึ่งที่เป็นปัญหาสำคัญเกี่ยวกับตัวนักเรียนและเป็นสิ่งที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนการสอนมากที่สุด คือ นักเรียนขาดความกล้าและกลัวการตอบคำถาม ไม่มีความมั่นใจ อาจจะเป็นเพราะนักเรียนเป็นห่วงเรื่องการใช้ภาษา เนื่องจากตนเองไม่ใช่คนไทยในการเรียนการสอนที่นักเรียนต้องมีส่วนร่วมในการตอบคำถาม การเล่าเรื่องหรือการแสดงความคิดเห็น นักเรียนจะไม่ให้ความร่วมมือ ครูผู้สอนต้องแก้ปัญหาด้วยการให้กำลังใจและให้คำแนะนำว่าคำตอบของนักเรียนครูจะไม่ตัดสินว่าถูก ผิด ดี หรือไม่ดีอย่างไร ดังนั้นนักเรียนแสดงความคิดเห็นได้เต็มที่และเมื่อนักเรียนพูดผิดครูก็จะไม่ตำหนิแต่จะช่วยเหลือแก้ไขให้ ส่วนในเรื่องของความกล้าแสดงออก นักเรียนควรจะเริ่มทำตั้งแต่ตอนนี้เพื่อสร้างคุณสมบัติแก่ตัวของนักเรียนเอง

1.3 กิจกรรมที่จัดลงในแผนการสอน เมื่อนำไปทดลองใช้แล้ว พบว่า ยังมีสิ่งที่ต้องปรับปรุงในหลายๆ ด้าน เพื่อให้เกิดความเหมาะสมทั้งในด้านสภาพและวัยของผู้เรียน ในด้านเวลาเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการใช้แผนการสอนในครั้งนี้ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่ต้องได้รับการปรับปรุงมีดังนี้

1.3.1 เนื้อหาและการดำเนินกิจกรรมทั้ง 2 ส่วน มีความสัมพันธ์กันในการเรียนการสอน ปัญหาที่พบก็คือ เนื้อหาและการดำเนินกิจกรรมบางส่วนยังไม่สัมพันธ์กัน การจัดเนื้อหาให้นักเรียนมากเกินไป การดำเนินกิจกรรมก็จะติดขัดส่งผลถึงขั้นตอนต่อไป บางครั้งเนื้อหาที่จัดให้น้อยเกินไป ทำให้นักเรียนแสดงออกไม่เต็มที่ หรือในบางเนื้อหาที่จัดให้แล้ว นักเรียนเกิดความรู้สึกว่า ควรจะมีวิธีการอื่นที่ทำแล้วเหมาะสมกว่าวิธีการเดิม ซึ่งปัญหาต่างๆ เหล่านี้ ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้เกิดความเหมาะสมดังจะเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

ในแผนการสอนครั้งที่ 7 การจัดเนื้อหาให้นักเรียนมากเกินไป คือ กำหนดให้นักเรียนอ่านนิทาน คนละ 3 เรื่อง เพื่ออ่านและหาข้อคิด นักเรียนจะทำไม่ทัน จึงเปลี่ยนวิธีการโดยให้นักเรียนอ่านนิทานคนละ 1 เรื่อง

ในแผนการสอนครั้งที่ 10 การกำหนดจำนวนบรรทัด 5 บรรทัด เพื่อให้ นักเรียนเขียนบรรยาย พบว่า จำนวนบรรทัดที่กำหนดให้น้อยเกินไป นักเรียนแสดงออกทางการเขียนไม่เต็มที่ จึงต้องเพิ่มจำนวนบรรทัดเป็น 10 บรรทัด

ในแผนการสอนครั้งที่ 24 และ 25 การกำหนดรูปภาพแล้วให้นักเรียนแต่ง และเขียนนิทาน เพื่อให้สอดคล้องกับรูปภาพนั้น นักเรียนมีความรู้สึกว่าเป็นการบังคับความคิดของนักเรียนให้แต่งและเขียนนิทานตามภาพนั้น นักเรียนไม่มีอิสระในการคิด ดังนั้นจึงปรับเปลี่ยนโดยการตัดในส่วนที่เป็นรูปภาพออกไป แต่คงไว้ในส่วนที่เป็นเนื้อเรื่อง แล้วให้นักเรียนวาดภาพประกอบ ซึ่งนักเรียนจะเกิดความชอบและสนุกสนาน เพราะนิทานที่แต่งเกิดจากความคิดของนักเรียนเอง

1.3.2 เวลาในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ จะพบปัญหาก็คือ เวลาที่กำหนดให้ในแต่ละกิจกรรมจะไม่เพียงพอ แต่เมื่อแก้ปัญหาโดยการเพิ่มเวลาจะทำให้เกิดผลกระทบต่อกิจกรรมในส่วนอื่น ดังนั้นจึงแก้ไขโดยปรับกิจกรรมต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับเวลาและคำนึงถึงความเหมาะสมยังคงความสมบูรณ์ของเนื้อหาไว้มากที่สุด ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

ในแผนการสอนครั้งที่ 11 การเขียนเรื่องย่อและการทำกนิทาน จะให้นักเรียนได้ทำตามลำดับขั้น แต่เนื่องจากเวลาไม่เพียงพอ จึงรวบกิจกรรมทั้งสองเข้าด้วยกัน เพราะกิจกรรมทั้ง 2 อย่างสามารถทำพร้อม ๆ กันได้

ในแผนการสอนครั้งที่ 14 การให้นักเรียนจัดทำนิทานเป็นรูปเล่มจะใช้เวลาในการทำมากและเกินจำนวน 3 คาบ จึงปรับเปลี่ยนเป็นให้วาดภาพประกอบเรื่องแทนกิจกรรมเดิม

ในแผนการสอนครั้งที่ 15 การให้นักเรียนแต่ละกลุ่มแตงนิทานตามชื่อเรื่องที่กำหนดให้ แล้วแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาเล่าเรื่องให้ครูและเพื่อนฟัง เป็นกิจกรรมที่ใช้เวลานานจึงให้นักเรียนทั้งชั้นช่วยกันระดมความคิด แตงนิทานตามชื่อเรื่องที่กำหนดให้ โดยครูผู้สอนทำหน้าที่ในการเรียบเรียงเนื้อเรื่องของนิทานที่นักเรียนช่วยกันแตงขึ้นมา

1.4 การจัดการเรียนการสอนตามขั้นตอนการใช้กิจกรรมนิทานเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ทั้ง 7 ขั้นตอน ผู้วิจัยกำหนดระยะการฝึกตามขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

ระยะที่ 1 ผู้วิจัยได้นำแผนการสอนครั้งที่ 1 - 10 ฝึกในขั้นตอนที่ 1 - 7 ที่ละขั้นตอน เพราะนักเรียนยังไม่มีความรู้ในแต่ละขั้นตอนว่าต้องปฏิบัติอย่างไร ดังนั้นจึงต้องฝึกกิจกรรมในขั้นตอนทั้ง 7 ขั้นก่อน โดยการฝึกที่ละขั้นตอนตามลำดับ ซึ่งแต่ละขั้นตอนจะส่งผลถึงกันดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 เป็นการอ่านเพื่อหาคำตอบหรือถอดโครงเรื่อง เมื่อนักเรียนสามารถอ่านเนื้อเรื่องเข้าใจก็จะสามารถตอบคำถามและปฏิบัติในขั้นตอนที่ 2 คือ การหลอมรวมคำตอบ ตามลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง เพื่อเขียนเรื่องย่อได้ เมื่อนักเรียนเขียนเรื่องย่อเป็นก็ย่อมเข้าใจเนื้อเรื่องย่อของนิทานทำให้ปฏิบัติกิจกรรมในขั้นตอนที่ 3 ได้ คือ การตั้งคำถามจากเรื่องย่อเพื่อให้ได้คำถามโครงเรื่องแล้วสามารถตอบคำถามโครงเรื่องก็ได้โครงเรื่องของนิทานในที่สุด เมื่อปฏิบัติในขั้นตอนที่ 3 แล้วนักเรียนจะเข้าใจเนื้อเรื่องของนิทานโดยละเอียด เพราะได้ทำกิจกรรมที่สร้างความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อเรื่องของนิทานมาแล้วถึง 2 ครั้ง และในขั้นตอนที่ 4 นักเรียนก็จะสามารถสรุปข้อคิดและวิเคราะห์ปัญหาของเรื่องได้ เมื่อถึงขั้นตอนที่ 5 เป็นการอธิบาย นักเรียนก็สามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ ในขั้นตอนนี้ได้เป็นอย่างดี เมื่อนักเรียนได้ผ่านการฝึกในขั้นตอนที่ 1 - 5 แล้วทำให้นักเรียนมีพื้นฐานและวิธีการคิด ในการแตงและเขียนนิทานซึ่งจะส่งผลไปยังการปฏิบัติกิจกรรมในขั้นตอนที่ 6 - 7

ตัวอย่างผลงานการเขียนของนักเรียนในการฝึกครั้งที่ 1 ขั้นตอนที่ 1 - 5
จากแผนการสอนครั้งที่ 10 เขียนเล่าประสบการณ์ ความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการ

ประสบการณ์ เรื่อง ความรักระหว่างหนุ่มสาว

ผมได้ผ่านประสบการณ์มาหลายอย่าง แต่ผมจะอ่านต่อไปนี่คือเรื่องความรักของเพื่อนผม เรื่องมีอยู่ว่าเพื่อนของผมได้ไปหลงรักผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งผู้หญิงคนนั้นเขาได้เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนแห่งหนึ่งซึ่งเขาได้มาแอบมองผู้หญิงคนนี้อยู่มาเนิ่นนานแล้ว แต่ผู้หญิงคนนี้ไม่เคยสนใจเพื่อนผมเลย เขาเคยสมเพชผู้หญิงที่เคยสนใจในตัวเขา แต่เขากลับมาหลงใหลในตัวผู้หญิงคนนี้ และในที่สุดเขาก็ได้ออกหักหรือได้รับความเสียใจกลับไป แล้วหลังจากนั้นเขาก็คิดว่าไม่ควรหลงรักผู้หญิงฝ่ายเดียวเพราะจะทำให้อกหักได้ เขาก็เลยกลับไป แล้วตั้งใจเรียนหนังสือและเขาก็ตั้งใจมากกว่าทุกๆ ครั้งที่ผ่านมาและเขาก็ฝากบอกให้ผู้หญิงคนนั้นกับผมว่าสวยแล้วยeahยิ่งเพราะคนสวยทำให้คนอื่นเสียอนาคตได้ (เด็กชายเมเบ หลีจ๊ะ, โรงเรียนบ้านจอง, ชั้น ป. 5, เลขที่ 7)

เขียนแสดงความรู้สึกนึกคิด เรื่อง “เห็นคนขับรถชนคนตายแล้วหลบหนี”

เรื่อง “เห็นคนขับรถชนคนตายแล้วหลบหนี”

รู้สึกเสียใจเมื่อเห็นคนถูกรถชน เห็นแล้วทนไม่ได้ อยากทำร้ายคนที่ขับรถชน แล้วหลบหนี อยากจะบอกตำรวจให้จับคนที่หลบหนี อยากให้ปรับเงินเป็นล้านๆ อยากให้มาไหว้คนที่ตาย อยากให้มารับความผิดกับตำรวจ อยากให้บอกกับคนที่ตายว่าฉันเสียใจฉันไม่ได้ตั้งใจทำและต้องชดเชยค่าเสียหายแก่ครอบครัวของคนตายเพื่อให้ครอบครัวคนตายนำเงินไปจัดงานศพ และใช้จ่ายในวันข้างหน้า เมื่อผมเห็นคนถูกรถชนแล้ว คนชนกลับหลบหนี ผมรู้สึกว่าอยากให้มันถูกรถชนจัง แล้วมันจะรู้สึกอย่างไรบ้างเมื่อมันถูกรถชน (เด็กชายอาซัง แซ่มู, โรงเรียนบ้านจอง, ชั้น ป. 5, เลขที่ 14)

เขียนบรรยายจินตนาการ เรื่อง “เมื่อนักเรียนได้เป็นดาราทาภาพยนตร์”

เรื่อง “เมื่อนักเรียนได้เป็นดาราทาภาพยนตร์”

ถ้าฉันได้เป็นดาราทาภาพยนตร์ ฉันอยากจะแสดงภาพยนตร์หลายๆเรื่อง เพราะการเป็นดาราทาภาพยนตร์จะทำให้มีชื่อเสียงโด่งดังและยังได้เจอดาราทาภาพยนตร์คนอื่นๆด้วย ถ้าจะให้ฉันเลือกว่าอยากแสดงภาพยนตร์เรื่องอะไร ฉันจะแสดงภาพยนตร์เรื่อง ไอ.ดี 4 เพราะว่าเรื่องนี้ เป็นเรื่องเกี่ยวกับมนุษย์ต่างดาวบุกโลก โดยจะมาระเบิดเมืองใหญ่ของโลก เช่น นิวยอร์ก และมหานครลอสแอนเจลิส ซึ่งจะเป็นเมืองที่ถูกระเบิดเหลือแต่ซากปรักหักพัง เหตุผลที่ฉันอยากแสดงเรื่องนี้เพราะภาพยนตร์เรื่องนี้มีสเปเชียลเอฟเฟ็คมากมายทั้งเรื่องและยังทำรายได้มากมายทั่วโลก ฉันจึงอยากแสดงภาพยนตร์เรื่องนี้ซึ่งเป็นภาพยนตร์ต่างประเทศและยังมีภาพยนตร์ อีกหลายเรื่องที่ฉันชอบและอยากแสดง แต่เรื่อง ไอ.ดี 4 เป็นเรื่องที่ฉันประทับใจที่สุดและอยากแสดงที่สุด (เด็กชายชัชสินทร์ ดอกเกียง, โรงเรียนบ้านจอง, ชั้น ป. 5, เลขที่ 5)

ระยะที่ 2 ผู้วิจัยใช้แผนการสอนครั้งที่ 11-13 ในขั้นตอนการสอนที่ 1-5

ใช้แผนการสอนครั้งที่ 14 ในขั้นตอนการสอนที่ 6 ใช้แผนการสอนครั้งที่ 15 ในขั้นตอนการสอนที่ 7 โดยได้ดำเนินการตามรูปแบบดังกล่าวในแผนการสอนครั้งที่ 16-18 , 19, 20 และแผนการสอนครั้งที่ 21-23 , 24 ,25 จะเห็นได้ว่าในการสอนที่ใช้แผนการสอนครั้งที่ 11 - 25 จำนวน 25 แผนการสอน ผู้วิจัยใช้ขั้นตอนที่ 1 - 5 ในการสอน 3 ครั้ง โดย ทั้ง 5 ขั้นตอน ใช้เวลาในการสอน 27 คาบ รวม 9 ชั่วโมง นักเรียนได้เรียนรู้วิธีการคิด วิธีการแต่ง และเขียนนิทาน เรียนรู้ถึงองค์ประกอบของนิทาน ซึ่งสิ่งต่างๆเหล่านี้จะส่งผลถึงขั้นตอนที่ 6 และ 7 เมื่อต้องปฏิบัติกิจกรรมในขั้นตอนที่ 6 นักเรียนจะสามารถแต่งและเขียนนิทานได้ดีโดยนิทานที่ให้นักเรียนแต่งและเขียนนั้นยังกำหนดรายละเอียด หรือองค์ประกอบของนิทาน เพื่อให้นักเรียนได้ลองปฏิบัติก่อนที่จะเข้าสู่ขั้นตอนที่ 7 ซึ่งจะกำหนดเพียงชื่อเรื่องให้เท่านั้น และนักเรียนก็สามารถทำได้ดีทั้งในขั้นตอนที่ 6 และ 7 เพราะได้มีพื้นฐานในแต่ละขั้นตอนเป็นอย่างดีแล้ว

ตัวอย่างผลงานการเขียนของนักเรียนในระยะที่ 2 การฝึกขั้นตอนที่ 6 - 7

จากแผนการสอนครั้งที่ 15 ให้นักเรียนแต่งและเขียนนิทาน พร้อมทั้งตั้งชื่อเรื่องและวาดภาพประกอบตามโครงเรื่องที่กำหนดให้ดังนี้

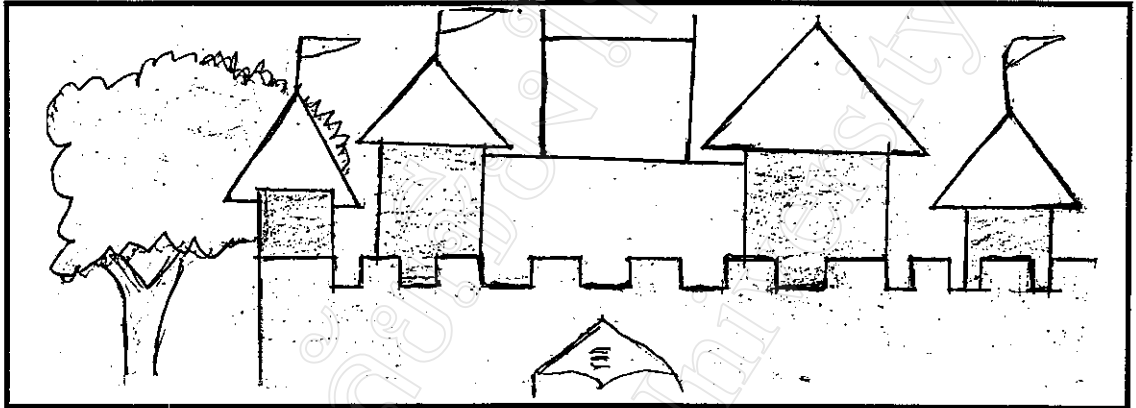
- ประพนธ์เป็นตำรวจ
- เหตุเกิดที่ชายแดนไทย - พม่า
- คนร้ายค้ายาบ้า
- ประพนธ์และเพื่อนตำรวจเข้าไปปราบปราม
- คนร้ายถูกจับกุมโดยตำรวจและประพนธ์ได้รับบาดเจ็บสาหัส

เรื่อง โปлицจับยาบ้า

ณ ที่ชายแดนไทย-พม่า อ.แม่สาย จ.เชียงราย ซึ่งเป็นที่ยาเสพติด สามารถไหลเข้ามาในประเทศไทยได้มากแห่งหนึ่ง สารวัตรประพนธ์ เหลือหลาย ซึ่งเป็นรองผู้บังคับการกรมตำรวจภูธร อ.แม่สาย ผู้บังคับการตำรวจภูธร อ.แม่สาย ชื่อว่า พลตำรวจตรีสมศักดิ์ ณ บางลำพู ซึ่งพบตำรวจตรีสมศักดิ์ได้รับแจ้งจากพลเมืองดีว่ามีการค้ายาบ้าที่ชายแดนไทย-พม่า จึงสั่งให้สารวัตรประพนธ์และตำรวจอีกหลายนายชุดไปยังที่เกิดเหตุอย่างเงียบๆ และได้ซุ่มดูพวกคนร้ายกำลังค้ายาบ้า ซึ่งคนร้ายเป็นคนไทยและคนพม่า แต่แล้วประพนธ์และเพื่อนตำรวจก็ได้ตกใจในภาพที่เห็น เพราะคนไทยที่ซื้อขายยาบ้าเป็นเพื่อนตำรวจเขาเอง พวกเขาก็ตัดสินใจบุกล้อมพวกขายยาบ้า แต่พวกค้ายาบ้ามีอาวุธครบมือ แต่ประพนธ์และเพื่อนตำรวจมีแค่ปืนสั้นคนละกระบอก พวกยาบ้าจึงใช้ปืน M-16 กราดยิงใส่พวกตำรวจ โดยตำรวจไม่ได้ตั้งตัว ตำรวจหลายนายถูกยิงได้รับบาดเจ็บสาหัสรวมทั้งประพนธ์ด้วย ตำรวจบางนายเสียชีวิตเพราะถูกยิง เมื่อประพนธ์ได้รับบาดเจ็บสาหัสเขาได้วิทยุสื่อสารไปขอกำลังเสริมมาช่วยและเมื่อพวกค้ายาบ้าได้ยิงตำรวจได้รับบาดเจ็บก็ตั้งใจที่ตำรวจทำอะไรพวกเขาไม่ได้ แต่ไม่รู้ว่ายังมีตำรวจอีกพวกหนึ่งจ้องมองเขาอยู่ และหาว่าไม่รู้ว่าจะสู้ของพวกเขาก็หมดแล้ว ตำรวจอีกพวกซึ่งมีพลตำรวจตรีสมศักดิ์ นำพวกมา พวกตำรวจจึงบุกล้อมกระสุนของพวกค้ายาบ้ามีเหลืออยู่ไม่มาก จึงได้ยิงใส่ตำรวจและยิงถูก พลตำรวจตรีสมศักดิ์ได้รับบาดเจ็บสาหัส แต่ความพยายามของตำรวจจะสามารถจับกุมพวกค้ายาบ้าได้ พลตำรวจตรีสมศักดิ์เสียชีวิตที่โรงพยาบาล ก่อนจะเสียชีวิตได้พูดว่า ให้ประพนธ์เป็นผู้บังคับการตำรวจภูธรอำเภอแม่สายแทน เมื่อประพนธ์รักษาตัวหายดีแล้วจึงได้เลื่อนตำแหน่งเป็นผู้บังคับการตำรวจภูธรอำเภอแม่สาย จากนั้นมาเมื่อมีการค้ายาบ้า พลตำรวจตรีประพนธ์และพวกตำรวจก็จับได้ทุกราย อ.แม่สาย จ.เชียงราย ก็ร่มเย็นเป็นสุขตลอดมา

ข้อคิดที่ได้จากเรื่อง : เกิดเป็นคนควรพยายามทำแต่สิ่งที่ดีและเป็นประโยชน์ต่อสังคม
(เด็กชายชัชสินทร์ ดอกเกียง, โรงเรียนบ้านจอง, ชั้นป. 5, เลขที่ 5)

ให้นักเรียนแต่งและเขียนนิทานพร้อมทั้งวาดภาพประกอบตามชื่อเรื่องที่กำหนดให้ความยาวไม่ต่ำกว่า 15 บรรทัด

ภาพ 3 ประกอบนิทานเรื่อง ลูกกตัญญู

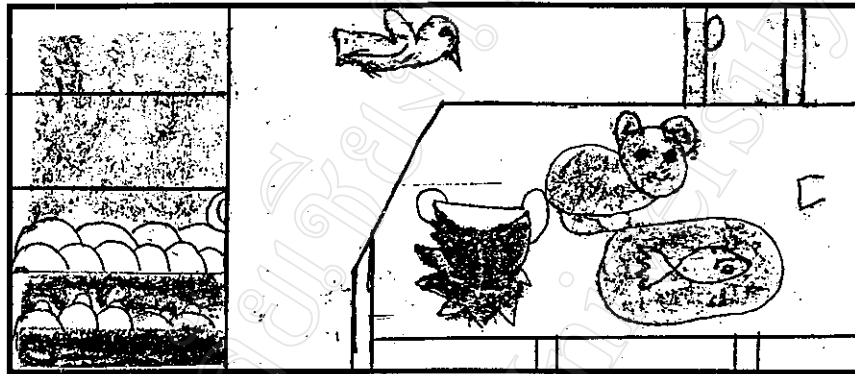
เรื่อง ลูกกตัญญู

ที่เมืองเมืองหนึ่งชื่อเมืองสุดาชัย มีกษัตริย์ปกครองอยู่ชื่อเหนือหัวสุดาชัย และมีชายองค์หนึ่ง กำลังทรงพระครรภ์ต่อมาก็ได้คลอดลูกออกมาเป็นราชโอรส ซึ่งมีรูปร่างหน้าตาอัปลักษณ์ เหนือหัวสุดาชัยก็ทรงโกรธ จึงนำไปทิ้งในป่า พระชายาก็เลยตามไป ต่อมาเมื่อกันษี เติบโตจนเป็นหนุ่มก็ทรงรูปร่างสง่างาม ต่อมาผู้เป็นแม่ของกันษี ก็ทรงเล่าเรื่องของเหนือหัวให้ กันษีฟัง แต่กันษีก็ไม่ทรงโกรธ และกันษีก็ทรงตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะไปเมืองสุดาชัย เมื่อไปถึงเมืองสุดาชัยก็ทรงไปขออาศัยอยู่กับ ท่านอำมาตย์ ท่านอำมาตย์ก็รับไว้ วันหนึ่งท่านอำมาตย์ก็ไปเข้าเฝ้าเหนือหัวสุดาชัย เหนือหัวสุดาชัยก็ทรงเห็นนิ้วมือทั้งหกนิ้วทรงกริ้วและให้ทหารจับไปขัง แต่กันษีก็ได้หนีไปอยู่กับท่านอำมาตย์ พอเหนือหัวนึกออกว่าได้ทอดทิ้งราชโอรสก็สำนึกจึงพูดกับตัวเองว่า “ถ้าชายหนุ่มคนนี้เป็นราชโอรสของพระองค์ ก็ให้เราฝืนถึงคตินี้” ต่อมาเมื่อถึงคตินั้นก็มีเทวดามาเข้าฝันของพระองค์ว่าชายคนนั้นที่มีนิ้วหกนิ้วเป็นราชโอรสของพระองค์ จากนั้นก็ทรงให้ทหารปล่อยตัวมาเป็นราชโอรสของพระองค์ และได้ไปรับพระชายามาอยู่ในพระราชวัง และอยู่กันอย่างมีความสุข

ข้อคิดที่ได้จากเรื่อง : เราไม่ควรโกรธบิดา มารดา หรือผู้มีพระคุณจึงจะได้ชื่อว่าลูกกตัญญู

(เด็กชายรองเพชร ภูเี่ยม, เลขที่ 1, เด็กชายโหย่ จองอ่อง เลขที่ 8, เด็กชายทุนอ่อง พอก๊ะ เลขที่ 9, เด็กหญิงแดง จองโหย่ เลขที่ 22, เด็กหญิงค่านูง จองหลู่ เลขที่ 26, เด็กหญิงเซ จ้ามทอน เลขที่ 28 ชั้น ป. 5 โรงเรียนบ้านจอง)

จากแผนการสอนครั้งที่ 20 ให้นักเรียนแต่งและเขียนนิทานพร้อมทั้งวาดภาพประกอบตาม
ชื่อเรื่องที่กำหนดให้ ความยาวไม่ต่ำกว่า 15 บรรทัด

ภาพ 4 ประกอบนิทานเรื่องต่างกับแต้ม

เรื่อง ต่างกับแต้ม

ในวันหนึ่งนานมาแล้วมีเด็กชายคนหนึ่งชื่อต่างมีสัตว์เลี้ยงตัวหนึ่งเป็นแมวมีชื่อว่าแต้ม แต้มชอบเดินเล่นไปตามถนนหนทาง และมีเด็กหญิงคนหนึ่งซึ่งอยู่บ้านใกล้ต่าง ชื่อน้องแก้วมีสัตว์เลี้ยงซึ่งเป็นนกแก้วชื่อสีทอง สีทองเป็นนกแก้วสีเหลืองและสวยงาม น้องแก้วกับต่างก็ได้พาแต้มและสีทองไปเที่ยวตามถนนพอลกลับมาถึงบ้านแม่ของต่างก็ชวนแก้วอยู่ทานอาหารด้วย วันหนึ่งน้องแก้วก็พาสีทองมาเที่ยวที่บ้านต่างและเจ้าแต้ม พอใกล้ถึงเวลาทานอาหารกลางวัน เจ้าแต้มคิดจะขโมยปลาที่อยู่ในหม้อและได้ขโมยกินปลาและสีทองมาเห็นเข้าจึงไปทัก และเจ้าแต้มกลัวสีทองพูดให้ต่างฟังจึงคิดฆ่าสีทองตลอดเวลา เจ้าแต้มก็ไล่จับสีทองจนสีทองเข้าไปในห้องต่าง และไล่จับสีทองในห้อง จนของกระจัดกระจายหมดและขังสีทองไว้ในห้องของต่าง และพอถึงมื้ออาหารกลางวันเจ้าแต้มก็วิ่งไปแอบอยู่ตามพุ่มไม้และต่างมาดูอาหารก็เห็นรอยเท้าของเจ้าแต้มและเมื่อดูปลาในหม้อก็ไม่มีอะไรเลย เจ้าแต้มแอบอยู่ที่พุ่มไม้จนถึงอาหารมื้อเย็น เจ้าแต้มไม่ได้กินอาหารเพราะต่างและน้องแก้วทานอาหารก่อนและไม่ให้เจ้าแต้มกินข้าว เจ้าแต้มก็เข้าไปในห้องพยายามกินสีทอง แต่ต่างและแก้วรู้แล้วว่าแต้มขโมยกินปลา ได้เอาปลามาไว้ในห้อง ใช้เชือกวางไว้เมื่อเจ้าแต้มเห็นปลาจึงเข้าไปเพื่อที่จะกิน และไม่คิดกินสีทอง เจ้าแต้มมาที่เชือกเจ้าแต้มจึงถูกจับถึง 3-4 วัน

ข้อคิดที่ได้รับจากเรื่อง : อย่าทำตัวเห็นแก่กินเพราะจะทำให้ตนเองได้รับความเดือดร้อน
(เด็กหญิงพัชรินทร์ วิริยา, โรงเรียนบ้านจอง, ชั้น ป.5, เลขที่ 17)

จากแผนการสอนครั้งที่ 24 ให้นักเรียนแต่งและเขียนนิทานเรื่องแมลงอปลักษณ์ตามความคิดของนักเรียน

ภาพ 5 ประกอบนิทานเรื่อง แมลงอปลักษณ์

เรื่อง แมลงอปลักษณ์

มีป่าแห่งหนึ่งและมีแมลงตัวหนึ่งปกครองป่าแห่งนี้ และมีชื่อนางผีเสื้อ มีอำนาจมากและมีของวิเศษอยู่คือ ดวงแก้ววิเศษ สามารถเนรมิตสิ่งต่างๆได้ตามความต้องการ ป่านี้ได้มีความสงบร่มเย็นมีเสียงหยอกล้อกันสนุกสนาน มีแมลงหัวตัวหนึ่งทะเยอทะยานมาก อยากจะครองป่านี้ มันอวดดีข่มเหงรังแกสัตว์ต่างๆแต่แมลงพวกนั้นก็ไม่สามารถสู้ได้ แต่นางผีเสื้อก็ยัง ไม่รู้เรื่องนี้ วันหนึ่งแมลงหัวไปข่มเหงรังแกแมลงต่างๆ จนแมลงพวกนั้นทนไม่ไหวก็เลยเข้าไปฟ้องร้องถึงความเดือดร้อนของพวกเขา พอนางผีเสื้อรู้ก็เลยให้ไปตามแมลงหัวมา แล้วแมลงหัว ก็มาแต่ก็ยังอวดดีเย่อหยิ่งจองหองกับนางผีเสื้อ จนนางทนไม่ไหวก็เลยใช้ดวงแก้ววิเศษสาปให้เป็นแมลงสาป มันไปที่ไหนก็มีแต่แมลงต่างๆ พูดยว่าแมลงอปลักษณ์ มันก็รู้สึกอับอายแมลงต่างๆแต่ก็ต้องทนรับทุกข์ต่อไปจากนั้นมาป่าแห่งนี้ก็มีความสุขสงบร่มเย็นเหมือนแต่ก่อน แมลงทั้งหลายก็มีความสุขสนุกสนาน

ข้อคิดที่ได้รับจากนิทาน : อย่าเป็นคนอวดดี อวดเก่ง และคิดว่าตนเองเก่งกว่าคนอื่น

เพราะคนที่ เก่งกว่าและดีกว่ายังมีอยู่มาก

(เด็กหญิงเกียงคำ จองทอง, โรงเรียนบ้านจอง, ชั้นป. 5, เลขที่ 19)

แผนการสอนครั้งที่ 25 ให้นักเรียนแต่งและเขียนนิทานพร้อมทั้งตั้งชื่อเรื่องได้อย่างอิสระ
ตัวละครประกอบด้วย

- คุณพ่อ คุณแม่ใจดี
- ลูกชายจอมซน
- นกแก้วช่างพูด
- ปลาทองแสนสวย

เรื่อง ครอบครัวแสนสุข

มีหมู่บ้านแห่งหนึ่งได้มีครอบครัวหนึ่งซึ่งมีลูกคนหนึ่งชื่อจอมซน แต่พ่อแม่ของจอมซนรักจอมซนมาก เพราะมีลูกคนเดียว และจอมซนไม่เคยทำให้พ่อแม่ผิดหวัง วันหนึ่งจอมซนได้เข้าไปเที่ยวในป่า ไปพบนกแก้วช่างพูดในป่า จอมซนดีใจมากที่ได้มาพบกันนกแก้วช่างพูด นกแก้วช่างพูดพูดกับจอมซนว่าไปไหน จอมซนตอบว่ามาเที่ยว แล้วจอมซนก็พูดว่า “ถ้าข้าเฝ้าเจ้าไปอยู่กับข้าที่ในหมู่บ้านเจ้าจะไปไหม” นกแก้วก็ดีใจมากตอบตกลง จอมซนก็ดีใจมากที่นกแก้วยอมไปกับจอมซน แล้วนกแก้วก็ไปกับจอมซนในหมู่บ้าน พอจอมซนกลับไปถึงบ้านแล้วจอมซนขึ้นไป บนบ้านพร้อมนกแก้วช่างพูด พ่อแม่ของจอมซนนั่งอยู่ในบ้าน จอมซนเดินไปหาพ่อแม่แล้วแล้วเข้าไปนั่งข้างๆ พ่อกับแม่ แล้วบอกพ่อกับแม่ว่า “ผมไปเที่ยวในป่า ได้ไปพบกับนกแก้ว ช่างพูดจึงพามาเลี้ยงไว้ที่บ้านจะได้ไหมครับ คุณพ่อคุณแม่” “ได้ซิลูก” พ่อกับแม่บอก พ่อจอมซนพานกแก้วช่างพูดมาอยู่บ้านของจอมซน จอมซนก็รักนกแก้วนี้มาก ต่อมาไม่นานจอมซนก็ได้ไปเที่ยวตามบึงแห่งหนึ่ง จอมซนได้ลงไปเล่นน้ำพบกับปลาทองแสนสวย แต่พูดไม่ได้เหมือนนกแก้ว จอมซนก็ได้จับปลาทองแสนสวยมาเลี้ยงไว้ที่บ้าน พ่อแม่ของจอมซนไม่ว่าจอมซน ตามใจจอมซนไม่ทุกอย่าง จอมซนได้ทำบ่อให้ปลาทองแสนสวยด้วย ตั้งแต่ได้ปลาทองมาเลี้ยง จอมซนไม่เคยมาเล่นกับนกแก้วเลย นกแก้วก็เสียใจที่จอมซนไม่มาเล่นด้วย จอมซนมัวแต่เล่นกับปลาทอง ไม่คิดถึงนกแก้ว นกแก้วรู้เรื่องที่จอมซนเอาปลาทองมาเลี้ยงและรักปลาทองตัวนี้มาก วันหนึ่งจอมซน มาหานกแก้ว นกแก้วพูดกับจอมซนว่า “ปล่อยเราไปตามทางของเราเถอะนะเราอยู่ที่นี้ก็ไม่มีความรัก”

ข้อคิดที่ได้จากเรื่อง : เมื่อรักสิ่งใดควรรักให้เท่า ๆ กัน

(เด็กหญิงไทย หม่องจิ่ง โรงเรียนบ้านจอง ชั้นป. 5 เลขที่ 21)

ให้นักเรียนแต่งและเขียนนิทานพร้อมทั้งวาดภาพตามชื่อเรื่องที่กำหนดให้ความยาวไม่ต่ำกว่า 15 บรรทัด

ภาพ 6 ประกอบนิทานเรื่องนกกับงู

เรื่อง นกกับงู

อยู่มาวันหนึ่ง นกเหยี่ยวตัวหนึ่งซึ่งเป็นเพื่อนกับงูหลามตัวใหญ่ ซึ่งงูหลามชอบอาศัยอยู่ตามกิ่งไม้ของต้นไม้ที่นกเหยี่ยวอาศัยอยู่ แต่งูหลามไม่กินนกเหยี่ยวเพราะทั้งสองอยู่ด้วยกันบนต้นไม้เดียวกัน ตั้งแต่เล็กจึงเป็นเพื่อนกัน วันหนึ่งซึ่งเป็นวันที่นกเหยี่ยวและงูหลามต้องเป็น ศัตรูกันก็เพราะว่า เมื่อรุ่งเช้า นกเหยี่ยวออกไปหาอาหารที่อื่น ส่วนอาหารของงูหลามคือ นกหรือสัตว์ที่มาบริเวณต้นไม้ และเมื่อนกเหยี่ยวไปหาอาหารก็ไปเจอ นกพิราบตัวหนึ่งซึ่งเป็นเพื่อน ตอนเล็กๆ และไม่ได้เจอกันนาน นกเหยี่ยวจึงชักชวนให้นกพิราบไปเที่ยวรังของนกเหยี่ยว แต่นกเหยี่ยวต้องไปหาอาหารก่อน จึงให้นกพิราบไปรอที่รังของนกเหยี่ยว และนกเหยี่ยวก็บอกที่อยู่ให้นกพิราบ พอ นกพิราบถึงรังของนกเหยี่ยว ก็พบกับงูหลามซึ่งนกเหยี่ยวลืมนบอกนกพิราบให้ระวังงูหลาม เมื่องูหลามเห็นว่า นกพิราบเป็นนกต่างถิ่นจึงจับนกพิราบกิน ซึ่งนกพิราบไม่ได้ระวังตัว เมื่อนกเหยี่ยวกลับมายังรังของตนก็เห็นงูหลามกินนกพิราบเพื่อนของตน แต่นกพิราบยังไม่ตาย แต่กำลังถูกกัดที่ขา นกเหยี่ยวจึงเข้าไปช่วยแต่เมื่อนกพิราบตายแล้ว นกเหยี่ยวโกรธงูหลามมาก จึงจิกตาของงูหลาม ทำให้งูหลามตาบอดหนึ่งข้าง งูหลามโกรธจึงจับนกเหยี่ยวกินโดยไม่รู้สึกตัวด้วยความโกรธ งูหลามเสียใจมากที่กินเพื่อนของตัวเอง

ข้อคิดที่ได้รับจากเรื่อง : ความโกรธทำให้ขาดสติสามารถทำสิ่งที่ไม่ดีได้เพราะฉะนั้นต้องยับยั้ง

ความโกรธ

(เด็กชายชัชสินทร์ ดอกเกียง, โรงเรียนบ้านจอง, ชั้น ป. 5, เลขที่ 5)

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้กิจกรรมนิทานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 2 ฉบับ

ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทั้ง 2 ฉบับ ทดสอบนักเรียนก่อนเรียน และหลังจากได้ดำเนินการสอนตามแผนการสอนที่จัดทำขึ้น จึงทำการทดสอบนักเรียนหลังเรียนด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทั้ง 2 ฉบับอีกครั้งหนึ่ง ด้วยแบบทดสอบชุดเดียวกัน หลังจากนั้นจึงนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบทั้ง 2 ครั้งมาเปรียบเทียบกันโดยใช้สถิติทดสอบค่าที (t-test) ได้ผลการวิเคราะห์ ดังนี้

ฉบับที่ 1 การแต่งนิทานโดยกำหนดปัญหาหรือพฤติกรรมแก้ปัญหาของตัวละครได้

ตาราง 5 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าทีของคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้กิจกรรมนิทานฉบับที่ 1 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านจอบ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่ ก่อนและหลังการทดลอง

แบบทดสอบ	ก่อนเรียน		หลังเรียน		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ฉบับที่ 1	10.43	1.78	16.60	2.04	18.26**

** นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 แสดงว่า ผลต่างของคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ของแบบทดสอบฉบับที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สรุปได้ว่า หลังจากใช้แผนการสอนการใช้กิจกรรมนิทานเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์นักเรียนมีพัฒนาการทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงขึ้น

ตัวอย่างงานการเขียนนิทานฉบับที่ 1 การแต่งนิทานโดยกำหนดปมปัญหาหรือ
พฤติกรรมการแก้ปัญหาของตัวละครให้

นิทานเรื่อง คำสาปของแม่มด

หลายศตวรรษที่ผ่านมา มีเจ้าชายอยู่องค์หนึ่ง พระนามว่า เจ้าชายโอมาร์ ครอบครองอาณาจักรเอนคาตาร์ ซึ่งอยู่ในประเทศอินเดีย เป็นพระโอรสของพระราชินีชื่อโอมาร์ ซึ่งเป็นมหากษัตริย์ของประเทศอินเดียและมีพระมารดานามว่า ปาจาเม วันหนึ่งมีแม่มดชื่อว่า นางกัณโฑกะ ซึ่งเป็นแม่มดใจร้าย ชอบสาปคนดีให้เป็นต้นไม้ ซึ่งคนที่ถูกสาปให้เป็นต้นไม้ เมื่อถึง 3 วันนับจากที่ถูกสาปเป็นต้นไม้ก็จะเน่าตาย ซึ่งถ้ามีคนมาถอนคำสาปภายใน 3 วัน ก็จะรอดตาย ซึ่งแม่มดได้ข่าวจากอีกาคำตัวหนึ่งเป็นอีกาที่เลี้ยงไว้และสื่อสารกันได้อีก 2 วันเจ้าชายโอมาร์และม้าคู่พระทัยจะเสด็จประพาสในบริเวณนี้ซึ่งเป็นป่าและมีลำธารไหลผ่านดูสวยงามซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงามที่สุดในอาณาจักรเอนคาตาร์ แม่มดกัณโฑกะได้เตรียมแผนร้ายไว้ตอนเจ้าชายโอมาร์ขี่ม้ามา ซึ่งแม่มดกัณโฑกะจะใช้แผนล่อเจ้าชายและสาปเจ้าชายให้เป็นต้นไม้แล้วก็เน่าตาย 2 วันต่อมา เจ้าชายโอมาร์เสด็จประพาสป่าซึ่งมีแม่มดกัณโฑกะและเจ้ากาดำเฝ้าดูเจ้าชายอยู่ หวังจะล่อเจ้าชายไปทำร้าย เจ้าชายหยุดพักให้ม้าพักได้กินน้ำที่ลำธาร จากนั้นแม่มดก็เริ่มแผนการร้ายโดยแปลงกายเป็นคนแก่เดินเซไปขอชาของชาวผู้่อกิน ซึ่งเจ้าชายได้เห็นก็สงสาร ก็เรียกแม่มดซึ่งปลอมตัวเป็นคนแก่มาหาเจ้าชายโอมาร์ซึ่งเจ้าชายจะให้ชาให้ น้ำ แม่มดเมื่อกินชาเสร็จก็ทำท่าจะกินน้ำแต่ไม่กินจริง ๆ เจ้าชายนึกว่าแม่มดกินแล้วแต่ที่จริงแล้วในขณะนั้น แม่มดแอบนำผงคำสาปใส่ในน้ำดื่มของเจ้าชายโอมาร์และแม่มดก็ได้กล่าวคำขอบคุณแล้วเดิน หายไปกับความมืดในป่าขณะนั้น ซึ่งเจ้าชายก็ออกประพาสต่อไปและเจ้าชายโอมาร์หิวน้ำจึงเลยดื่มน้ำในขวดที่แม่มดนำผงคำสาปใส่ แม่มดกำลังจ้องดูว่าเจ้าชายจะกินหรือไม่ ในที่สุดเจ้าชายก็ดื่มน้ำที่แม่มดใส่ผงคำสาป จากนั้นประมาณชั่วครู่ฟ้าร้องฝนตกและฟ้าผ่าลงมาที่เจ้าชาย จากนั้นเจ้าชายก็กลายเป็นต้นไม้ซึ่งเป็นไม้ที่โตเร็วแก่แม่มด 2 วันต่อมา มีหญิงสาวคนหนึ่งชื่อว่า บุษราคัมที่เคยเป็นรับใช้ของแม่มดและถูกสาปและมีคนมาแก้คำสาปให้ซึ่งคน ๆ นั้นสอนคำถอนคำสาปให้บุษราคัมถอนคำสาปให้กับคนที่ถูกคำสาปหลายคน จึงมาพบเจ้าชายซึ่งเป็นต้นไม้จึงถอนคำสาปให้เจ้าชายโอมาร์ซึ่งอนุภาพของคำถอนคำสาปของบุษราคัม จึงทำให้คำสาปกลับเข้าตัวของแม่มดทำให้แม่มดกลายเป็นต้นไม้ 3 วันต่อมา แม่มดในร่างต้นไม้ก็เน่าตายและเจ้าชายก็ขอให้บุษราคัมเป็นพระชายา จากนั้นทั้ง 2 พระองค์ก็อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข

ข้อคิดที่ได้จากนิทาน : ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วอย่างเช่น แม่มด

(เด็กชายชัชสินทร์ ดอกเกียง, โรงเรียนบ้านจอง, ชั้น ป. 5, เลขที่ 5)

ฉบับที่ 2 การแต่งงานตามหัวเรื่องที่กำหนดได้และให้บอกปัญหาพฤติกรรมการแก้ปัญหาของตัวละคร

ตาราง 6 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าทีของคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้กิจกรรมนิทาน ฉบับที่ 2 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านจอง สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่ ก่อนและหลังการทดลอง

แบบทดสอบ	ก่อนเรียน		หลังเรียน		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ฉบับที่ 2	10.90	2.02	16.06	2.22	29.80**

** นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 แสดงว่า ผลต่างของคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ของแบบทดสอบ ฉบับที่ 2 ก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สรุปได้ว่า หลังจากใช้แผนการสอนการใช้กิจกรรมนิทานเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์นักเรียนมีพัฒนาการทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงขึ้น

ตัวอย่างงานการเขียนนิทานฉบับที่ 2 การแต่งนิทานตามหัวเรื่องที่กำหนดให้ และให้บอก
พฤติกรรมการแก้ปัญหาของตัวละคร

นิทานเรื่อง ไก่เจ้าปัญญา

พระราชองค์หนึ่ง ปกครองเมืองๆ หนึ่ง พระองค์มีทหารคู่พระทัยคนหนึ่ง ซึ่งโดยปกติแล้ว
ทหารจะเป็นคน แต่ทหารนี้เป็นไก่ และเป็นไก่ที่มีความสามารถเป็นอย่างยิ่ง ขยันขันแข็งทำงานทั้ง
กลางวันและกลางคืน ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย มีความมานะอดทนสูงมากจึงเป็นที่โปรดปรานของพระ
ราชาที่สุด ซึ่งมีทหารอื่นที่พระราชไมค์่อยโปรดปรานมากเท่าไร ทหารเหล่านี้จึงมีความอาฆาตแค้นแก่
ทหารคู่พระทัยของพระราช พระราชองค์นี้กำลังจะเข้าพิธีอภิเษกสมรสกับพระนางสุภารัตนาเพื่อ
เป็นพระชายา ซึ่งมีท่านอำมาตย์เป็นผู้หมั้นหมาย อำมาตย์ผู้นี้ซึ่งมีจิตใจอิจฉาริษยา อยากแต่งตั้งหลาน
สาวให้เป็นพระชายา แต่พระราชไม่พอพระทัยในหลานสาวของตน อำมาตย์ผู้นี้จึงใช้เวทมนต์กับพระ
ราชา พระราชาจึงเปลี่ยนไปมีพระทัยที่อำมหิตโหดเหี้ยม ทหารเอกที่เคยโปรดปรานกลับเป็นทหารเอก
ที่เกลียด พระราชาเคยรักพระนางสุภารัตนา กลับมารักหลานของท่านอำมาตย์ ซึ่งมีนามว่า รานพร
ซึ่งมีจิตใจโหดเหี้ยมทหารเอกคู่พระทัยของพระองค์ก็ทรงหาทางที่จะแก้เวทมนต์ของท่านอำมาตย์
อย่างไรก็ไม่สำเร็จ พระราชาทรงเกลียดพระนางสุภารัตนา พระราชาเลยสั่งให้ทหารจับตัวพระนางสุภา
รัตนาไปทิ้งในป่า ทหารเอกคู่พระทัยของพระราชาทรงแก้เวทมนต์ให้พระราช หลังจากพระราชารู้เข้า
ก็สั่งให้ทหารจับตัวท่านอำมาตย์และหลานสาวไปประหาร พระราชาได้ออกตามหาพระนางสุภารัตนา
เมื่อพบพระนางแล้วก็กลับเข้าวังและทรงอภิเษกสมรสกับพระนางสุภารัตนาและแต่งตั้งให้ทหารเอกคู่
พระทัยเป็นพระอนุชา

ข้อคิดที่ได้จากนิทาน : การที่เราทำตัวชั่วร้าย หรือคิดร้ายต่อผู้อื่นทำให้เกิดอันตรายกับตัวเราเอง
ในภายหลัง

ปมปัญหาของนิทาน : อำมาตย์ใช้เวทมนต์ทำให้พระราชกลายเป็นคนโหดเหี้ยมและเกลียดพระ
นางสุภารัตนา ให้ทหารนำตัวพระนางสุภารัตนาไปทิ้งในป่า พระราชาหันมา
รักนางรานพรหลานสาวของตนเอง

(เด็กหญิงแดง จองโหย, โรงเรียนบ้านจอง, ชั้น ป. 5, เลขที่ 22)